

A Győri Ítéltábla a dr. Méhes Dávid Dániel Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviselési Osztály által képviselt III.r. alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indult perben a Székesfehérvári Törvényszék 26.P.20.911/2016/10. sorszám alatti ítéletével szemben a felperes 11. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva, kötelezi a III.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek kártérítés címén 200.000,- (kettőszázezer) forintot, és ezen összegnek 2013. január 25. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félév utolsó napján érvényes jegybanki alapkamatát, míg 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

A felperes által a III.r. alperesnek fizetendő 18.000,- (tizennyolcezer) forint perköltség megfizetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi azzal, hogy az elsőfokú eljárásban a felek a felmerült költségeiket maguk viselik.

A felperes által az államnak fizetendő 60.000,-(hatvanezer) forint feljegyzett kereseti illetéket 48.000,- (negyvennyolcezer) forintra leszállítja, a további 12.000,- (tizenkettőezer) forint le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy az államnak az illetékügyben eljáró hatóság felhívására fizessen meg 64.000,-(hatvannégyezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, a további 16.000,- (tizenhatezer) forint illetéket az állam viseli.

Kötelezi a III.r. alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 10.000,- (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a felperes 377.083,- Ft tartozásának, továbbá ezen összeg kamatainak és 9.427,- Ft ügyvédi munkadíjnak a végrehajtására a ... Nyrt. kérelmére a Pesti Központi Kerületi Bíróság (PKKB) 2008. június 27. napján végrehajtási lapot bocsátott ki a 2000. október 10. napján jogerőre emelkedett Pk.138.562/2000. számú fizetési meghagyás alapján.

A végrehajtást az I.r. alperes (... végrehajtó irodája) 223.V.797/2008. ügyszám alatt foganatosította, amelynek során a felperes önkéntes teljesítésének elmaradását követően 2008. november 28. napján lefoglalta a felperes tulajdonában álló Peugeot típusú gépjárművet, nyugdíjának 33%-ára letiltást bocsátott ki, ingatlanára végrehajtási jogot jegyeztetett be. Miután a lefoglalt gépjárművet a felperes felszólításra a végrehajtó irodánál a megállapított időpontban nem állította elő, azt az I.r. alperes a felperes lakóhelyéről rendőri közreműködéssel elszállította és zárgondnoki díjat állapított meg. A felperes a jármű elszállítása és a zárgondnoki díj ellen kifogással nem élt.

2009. február 17. napján a felperes és a végrehajtást kérő együttesen kérte a végrehajtási eljárás szünetelését, a végrehajtást kérő a 2009. február 18-án érkezett beadványában felperestől az eljárás során felmerült költségeinek a megtérítését igényelte.

2009. március 23. napján az I.r. alperes ingó árverési hirdetményt bocsátott ki, amely ellen a felperes a PKKB-n 2009. április 1. napján kifogást terjesztett elő sérelmezve, hogy a végrehajtó nem állapította meg az eljárás szünetelését. 2009. április 22-én ideiglenes intézkedés iránti kérelmet is benyújtott, amelyben a végrehajtási eljárás szünetelésének megállapítását kérte, továbbá hivatkozott arra, hogy a jármű lefoglalása jogellenes volt, ezért nem köteles szállítási és tárolási költségek viselésére.

A PKKB a 2009. április 30. napján hozott határozatával az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet elutasította, az adós végrehajtási kifogásának részben helyt adott, és többek között az eljárás 2009. február 17. és 2009. április 14. közötti szünetelése okán megállapította a gépjármű lefoglalásának jogellenességét. Kifejtette azt az álláspontját, hogy bár a felperes teljesített a végrehajtást kérő részére, 2009. április 15. napjától már folytatódott a végrehajtás, mivel a végrehajtási költségek megtérítésére nem került sor. A végrehajtónak a kifogás teljes elutasítására irányuló fellebbezését elbírálva a III.r. alperes az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

2009. május 20-án az I.r. alperes arról tájékoztatta felperest, hogy a szállítási és zárgondnoki díjból, végrehajtói munkadíjból, költségátalányból, készkiadásból, általános költségátalányból és jutalékból álló végrehajtás díja 644.726,- Ft. A felperes kifogást terjesztett elő a jegyzőkönyvvel szemben, a PKKB. arról tájékoztatta, hogy annak elbírálása csak az eljárás szünetelésének a végeztével történhet meg.

2010. március 29-én a felperes újabb kifogást terjesztett elő, amelyben annak megállapítását kérte, hogy az I.r. alperesnek a végrehajtási költségeket megfizette, kérte a végrehajtó utasítását a lefoglalt jármű visszaszállítására, hangsúlyozva, hogy a jármű elszállítása jogellenes volt, ezért zárgondnoki és tárolási díj nem számítható fel. Kérte az ingatlanára bejegyzett végrehajtási jog törlését, és a végrehajtás megszüntetését.

A PKKB a végrehajtási eljárást a kifogás jogerős elbírálásáig felfüggesztette. 2010. április 9. napján a felperes újabb kifogást terjesztett elő amiatt, hogy az I.r. alperes ismételen ingó árverést tűzött ki.

Az elsőfokú bíróság a 2010. május 18-án kelt 28. sorszámú végzésével részben helyt adott a végrehajtási kifogásnak, és megállapította, hogy a 2009. február 17. és 2009. április 14. közötti

időszakra nem lehet megállapítani zárgondnoki díjat, de 2009. április 15-től a foglalás jogszerű, ezért az ezzel felmerült költségekre folytatható a végrehajtás. A III.r. alperes ezt a határozatot 2010. október 27-én helybenhagyta.

Az önálló bírósági végrehajtó 2011. augusztus 31. napján 0223.V.797/2008/60. számon kiállított díjjegyzékében az adóst zárgondnoki díj és szállítási díj megfizetésére hívta fel.

A felperes akkori jogi képviselője a végrehajtó irodához 2011. október 11. napján érkezett beadványában végrehajtási kifogást terjesztett elő a díjjegyzékkel szemben, amelyben a zárgondnoki díj felszámítását is sérelmezte. Jelezte, hogy a zárgondnoki díjjal kapcsolatos további álláspontja kifejtésére 3 nap haladékot kér. Az eljáró végrehajtó a végrehajtási ügy iratait 2011. október 11. napján terjesztett be a PKKB-hoz.

Ezt követően intézkedés nem történt, majd a PKKB-ra 2012. június 26. napján érkezett beadványában a felperes új jogi képviselője útján újabb beadványt terjesztett elő, amelyben sérelmezte, hogy a kifogás elintézése beadványának benyújtásáig sem történt meg. A PKKB a 2012. szeptember 14. napján meghozott 0101-5.Vh.25.112/2007/64. szám alatti végzésével a felperes végrehajtási kifogását elutasította. A III.rendű alperes neve 43.Pfv.639.124/2012/3. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta, az adós végrehajtási kifogásának helyt adva a 60. számú díjjegyzéket megsemmisítette, és a végrehajtót új díjjegyzék kiállítására kötelezte. Az I.r. alperes 2013. január 25. napján a zárgondnoki és szállítási díj felszámítása nélkül kiadta a felperesnek a lefoglalt gépjárművet, intézkedett a gépjármű forgalomba történő visszahelyezése, a nyugdíjletiltás megszüntetése és az ingatlanon fennálló végrehajtási jog törlése iránt.

Ezen tényállás alapján a felperes a személyhez és a tulajdonhoz fűződő jogainak megsértésére alapítottan vagyoni és nem vagyoni kárainak megtérítése iránt indított pert a ... végrehajtó irodájával és a kifogásokat elbíráló bírósággal, a III.rendű alperes nevekkel szemben. A Székesfehérvári Törvényszék a 10.P.21.043/2013/11. sorszámú rész- és közbenső ítéletében a felperes keresetét az I.r. alperessel szemben elutasította, a III. r. alperes kártérítési felelősségét részben állapította meg.

A Fővárosi Ítéltábla a 3.Pf.20.092/2014/3. sorszám alatti részítéletével a törvényszék rész- és közbenső ítéletét részben megváltoztatta, a III.r. alperessel szemben a vagyoni kártérítés iránti keresetet teljes egészében elutasította, az I.r. alperessel szemben a vagyoni kártérítés tekintetében hozott keresetet elutasító rendelkezést helybenhagyta. A nem vagyoni kártérítés körében az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletét hatályon kívül helyezte, és e körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárást követően a törvényszék a 26.P.21.043/2013/22. szám alatti ítéletével a felperes keresetét elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.20.798/2015/6/II. sorszám alatti részítéletével a Székesfehérvári Törvényszék ítéletének a személyhez és a tulajdonhoz fűződő jog megsértésére alapított keresetet elutasító, valamint az

I.r. alperes javára megítélt perköltségre vonatkozó rendelkezését helybenhagyta, ezt meghaladó részében az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasította, azon indokkal, hogy a felperesnek a Pp. 2.§ (1) bekezdésében írt alapvető jogok sérelmére alapított kereseti kérelméről nem döntött.

A felperes ezen kereseti kérelmében azt sérelmezte, hogy az önálló bírósági végrehajtóhoz 2011. október 11. napján érkezett végrehajtási kifogását a PKKB csak 2012. szeptember 14. napján bírálta

el, ami túllépi azt az időt, amely rendelkezésre állt volna a határozathozatalra a végrehajtási kifogás tárgyában. Hangsúlyozta, hogy a PKKB döntését a III.rendű alperes neve megváltoztatta, és helyt adott a kifogásának amikor megállapította, hogy a végrehajtó jogellenesen vette zár alá a gépkocsiját. Arra hivatkozott, hogy az első és másodfokú döntések között jelentős idő telt el, és ez vezetett az eljárás ésszerű időn túli elhúzódásához. Ezzel összefüggésben a nem vagyoni kárigényét 1.000.000,- Ft-ban jelölte meg.

A III.r. alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Érdemi védekezését arra alapította, hogy a végrehajtási eljárásban - jogvita hiányában - a Pp. 2.§-ának rendelkezései nem alkalmazhatók, mert a Pp. 2.§ (1) bekezdése a bíróságok feladataként kizárólag jogvitákban írja elő a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezésének kötelezettségét. A felperes részéről nem elegendő az alapvető jogokat ért sérelemre való hivatkozás, így a kereset hiányos arra is figyelemmel, hogy saját előadása szerint nem kívánt hivatkozni a régi Ptk. 349.§-ára, illetve arra sem, hogy a III.r. alperes szervezeti egységének a döntései hibásak lettek volna.

A terhére rótt késelem körében előadta, hogy a felperes jogi képviselője útján valóban a törvényes határidőn belül terjesztette elő kifogását a végrehajtó 60. sorszám alatti intézkedésével szemben, azonban a kifogás részletes indokolására további 3 nap haladékot kért. Ezt követően a felperes - új jogi képviselője útján - csak 2012. június 26. napján terjesztette elő kifogásának indokolását, de a beadványt előterjesztő új jogi képviselő nem igazolta képviselői jogosultságát, ezért annak tartalmát érdemben nem vizsgálhatta a PKKB.

Kifejtette, hogy a kifogás 2012. szeptember 14-én történt elbírálásáig eltelt időszak a Pp. 2.§ alkalmazhatósága esetén sem lenne külön vizsgálható. Hivatkozott arra is, hogy a nem vagyoni kártérítésként igényelt összeg az eset összes körülményére tekintettel jelentősen eltúlzott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, a felperest a III.r. alperes részére 18.000,-Ft perköltség, az állam javára 60.000,-Ft illeték megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság értelmezése szerint a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezésének Pp. 2.§-ában rögzített elve, az abban foglalt kötelezettség a nem peres eljárásokban is érvényesül. Ez az értelmezés felel meg az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságjogok védelméről szóló Rómában, 1950. november 4-én kelt egyezmény (Római Egyezmény) 6. cikkének. Az egyezmény szövegéből és az Alaptörvény (28.§ (1) bekezdés) rendelkezéseiből nem vezethető le olyan szűkítő értelmezés, amely ezen alapvető jogok érvényesülését kizárólag peres eljárásban kívánná lehetővé tenni.

Az alapvető jogoknak nem kizárólag a jogvitákban kell érvényesülniük, éppen a végrehajtási eljárásban fordulhatnak elő olyan intézkedések vagy mulasztások, amelyek a bíróság intézkedései által jogi reparációt kívánnak.

Az elsőfokú bíróság a peradatok alapján megállapította, hogy a felperes által sérelmezett végrehajtási kifogás elbírálásáig az alperes szervezeti egységeként működő PKKB a végrehajtási törvény (Vht.) 217.§ (4), (5) bekezdésében írt határidőben elbírálta a felperes korábban beterjesztett kifogásait, a 60. sorszám alatti díjjegyzékkel szemben előterjesztett kifogás elbírálásánál azonban túllépte a rendelkezésre álló törvényi határidőt, amikor 2011. október 11. napján érkezett kifogás elbírálásáról csak 2012. szeptember 14. napján döntött. Ez a késelem azonban önmagában nem eredményezte a 2008. június 17. óta folyamatban lévő teljes végrehajtás elhúzódását, amelynek alapját egy 2000. évben jogerőre emelkedett fizetési meghagyás képezte.

Értékelte azt a körülményt is, hogy a hosszú évek óta tartó igényérvényesítési eljárásban az adós a végrehajtási kényszer alatt sem volt hajlandó teljesíteni, ami szükségessé tett további eljárási cselekmények foganatosítását, így a végrehajtási eljárás időtartamához a felperes magatartása is hozzájárult. A törvényszék álláspontja szerint nem volt megállapítható, hogy kizárólag a PKKB 9 hónapos késedelme eredményezte volna az eljárás elhúzódását.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak kereseti kérelme szerint történő megváltoztatását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte. Fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság az ítéletben megállapított tényállásból helytelen jogi következtetést vont le, nem vette figyelembe, hogy nem kizárólag a 60. szám alatti intézkedéssel szemben előterjesztett kifogás elbírálásának elhúzódására alapította a kereseti kérelmét, hanem arra is, hogy összességében a bíróság eljárása volt az, amely túl hosszú ideig tartott. Kiemelte, hogy a végrehajtási eljárásban érvényesített tartozását 2009. április hónapban kifizette, a végrehajtást kérő 2009. április 15. napján bejelentette a követelés megszűnését, ezt követően a végrehajtási eljárás kizárólag azért folytatódott további 4 évig, hogy a végrehajtó jogellenes intézkedésért követelt végrehajtási költség behajtásra kerüljön.

Ezen eljárással szemben folyamatosan jogorvoslattel élt, mígnem a III. rendű alperes neve mint másodfokú bíróság a 43.Pfv.639.124/2012/3. szám alatti végzésével helyt adott a kifogásnak, és sor kerülhetett az eljárás lezárására.

A végrehajtási eljárás a végrehajtó jogellenes intézkedése miatt nem zárulhatott le, az időmúlás semmilyen mértékben nem róható az adós terhére, aki az eljárás ezen szakaszában folyamatosan kifogásolta a végrehajtó intézkedéseit. Ennek egy részmozzanata volt a felperes által benyújtott, a bírósághoz 2011. október 11. napján érkezett kifogás, amit a bíróság csak közel egy év elteltével bírált el. A végrehajtás a teljesítését követően 4 évig annak ellenére folyt, hogy a felperes minden jogi lehetőséget igénybe vett, hogy a jogellenesen felszámított költségek alól mentesüljön.

A III. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében nagyjából helyes indokai alapján kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság téves megállapításának tartotta, hogy a Pp. 2.§ (3) bekezdésének alkalmazása a nemperes eljárásokra is kiterjeszthető. E körben továbbra is arra hivatkozott, hogy a Pp. 2.§-a jogviták, polgári perek esetére ír elő kötelezettséget, végrehajtási eljárás esetén a felek között nincs jogvita (BH.2013.45., BDT.2008.1811.).

Az elsőfokú bíróság helyes megállapításának tartotta, hogy a per elhúzódásához mulasztásával a felperes is hozzájárult, ami kizárja felperesnek az ésszerű határidőn belüli befejezés követelményének sérelmére való hivatkozását, és a méltányos elégtételt biztosító kártérítés iránti igénye megalapozottságát.

Az ítéletábra részben ítélte alaposnak a felperesnek az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelmét. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a per adatait a Pp.206.-ában foglalt elveknek megfelelően értékelve helyes tényállást állapított meg, azonban téves következtetést vont le a felperes keresetének teljes megalapozatlanságára.

A III.r. alperes érdemi védekezésében és fellebbezési ellenkérelmében azt az álláspontját fejtette ki, hogy a végrehajtási eljárásban jogvita hiányában a Pp.2. §-ának rendelkezései azért nem alkalmazhatók, mert a Pp. 2.§-a a jogviták, polgári perek esetére ír elő kötelezettséget. A végrehajtási eljárásban a felek közötti jogvita fogalmilag kizárt. Ezen alperesi állásponttal szemben az ítéletábra - következetes gyakorlatának megfelelően (Győri Ítéletábra Pf.III. 20.198/2017/4/I.) - azt a helyesnek tartott álláspontot foglalja el, hogy a Pp.2.§-ára alapított tisztességes eljárás sérelmére alapított jog a végrehajtási eljárás, mint nem peres eljárás során is sérthető.

Az alperes tévesen hivatkozott álláspontjának alátámasztásaként a BH.2013.45., és a BDT.2008.1811. számú eseti döntésekre, mert azok kifejezetten a perek ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jog sérelmére alapított kártérítési igényekkel kapcsolatos álláspontot tartalmaznak. Az alperesnek azt a védekezését nem támasztják alá, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő jogoknak nem kell érvényesülniük a nemperes eljárásokban.

A felperes által hivatkozott alapjogi sérelmet megalapozó jogviszony 2011. évben jött létre, ezért az akkor hatályos Pp.2.§.(1)(3) bekezdésében foglalt rendelkezéseket kellett alkalmazni.

A Pp-nek az állított jogsértés megvalósulásának időpontjában hatályos 2. § (1) bekezdése szerint a bíróságnak az a feladata, hogy - összhangban az 1. §-ban foglaltakkal - a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse.

A (2) bekezdés szerint a per befejezésének ésszerű időtartama a jogvita tárgyát és természetét, valamint az eljárás lefolytatásának egyedi körülményeit is figyelembe véve határozható meg. Nem hivatkozhat a per ésszerű időn belül történő befejezésének követelményére az a fél, aki magatartásával, illetve mulasztásával a per elhúzódtásához maga is hozzájárult. A (3) bekezdés szerint az (1) bekezdésben foglaltak teljesítésének elmulasztása esetén a fél - az alapvető jogait ért sérelemre hivatkozással - méltányos elégtételt biztosító kártérítésre tarthat igényt, feltéve ha a sérelem a jogorvoslati eljárásban nem orvosolható.

A Pp. 2. §-ának (3) bekezdése önálló kártérítési felelősséget megállapító tényállás, amely a következményeket teljes körűen rendezi, jogkövetkezményként méltányos elégtételt biztosító kártérítés igénylését teszi lehetővé. A személyhez fűződő jogok abszolút szerkezeti jellegétől eltérően - amelyet mindenki köteles tiszteletben tartani - a perek ésszerű időn belüli befejezésének követelménye a bíróságok számára állapít meg kötelezettségeket, így a Pp. 2. §-ának (3) bekezdése alapján az vizsgálható, hogy alapos-e a felperes méltányos elégtétel biztosítására irányuló kártérítési igénye.

A felperes keresetében a tisztességes eljárás sérelmére vonatkozó tényállítása körében az ésszerű határidő sérelmét hangsúlyozta. Nem vagyoni kártérítési igényként érvényesíthető kereseti kérelme körében a Pp. 2.§-a a tisztességes eljárás sérelmét és az ésszerű határidőn túli két jogszabályi feltételt együttesen alkalmazza. A jogirodalom (**Fuglinszky**) szerint ez a két törvényi feltétel adott esetben egymással átfedéssel is jelentkezhet (ésszerű idő + tisztességes eljárás sérelme).

A másodfokú bíróság a felperes igényének alapját akként bírálta el, hogy a tisztességes eljárás sérelmét állította, amikor arra hivatkozott, hogy az alperes (a szervezeti egysége a PKKB) a 2011. október 11. napján érkezett díjjegyzékkel szembeni végrehajtási kifogását a 0101-5.Vh.25.112/2007/61. szám alatti végzésével csak 2012. szeptember 14. napján bírálta el a felperes végrehajtási kifogásának elutasításával, ami a bíróság terhére róhatón 8,5-9 hónapos késedelmet jelentett.

A per tisztességes lefolytatásához való jog a bírósággal szemben azt a követelményt támasztja, hogy az eljárás vezetése a Pp. előírásainak megfelelően történjen. A tisztességes eljáráshoz való jog, mint a bírósági eljárás alkotmányos garanciája, alapvetően a bíróság eljárását meghatározó törvényi rendelkezések, az ott felsorolt alapelvek és az esélyegyenlőség érvényesülése szempontjából vizsgálendő, célja az, hogy az ügyfél „ügyféljogaiban" ne szenvedjen hátrányt (BDT.2009.1976.).

A tisztességes eljáráshoz való jog, mint eljárási alapjog nem személyiségi jog, mert itt a védendő érték nem közvetlenül az emberi személyiségből fakad. A tisztességes eljáráshoz való jog esetében az állam intézményvédelmi kötelezettségei a hangsúlyosak, amelyben az fejeződik ki, hogy az állam nyújtson garanciákat általában véve az állami közreműködés mellett zajló eljárások megfelelő funkciójú megvalósulásának érdekében. (BDT.2015.3337.).

Az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény hatályba lépése előtt kifejtett értelmezése szerint a „tisztességes eljárás” (fair trial) követelménye magában foglalja a bírósággal és az eljárással szemben megkövetelt tulajdonságokat („igazságos tárgyalás”), és egyben biztosítja az eljárási garanciák teljesedését. A fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére, éppúgy mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan” avagy „nem tisztességes” (6/1998/III.11./AB határozat). Mivel az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezet XXVIII. cikk 1. bekezdése a korábban hatályos Alkotmánnyal azonos módon előírja a tisztességes eljárás követelményét, az elv fenti értelmezése jelenleg is irányadó.

A tisztességes eljárás fogalmába tehát beletartozik többek között az esélyegyenlőség biztosítása a felek részére, valamint a jog a törvényesen felállított, független és pártatlan bírósághoz, az ügyek észszerű időn belüli elbírálásához, a tárgyi igazságosságához.

Az elsőfokú bíróság döntése során értékelte az egész végrehajtási eljárást és abban a felperes korábbi, még a végrehajtási kifogás benyújtását megelőző magatartását is, mégpedig a felperes hátrányára akként, hogy a 8,5-9 hónapos késedelem nem eredményezte önmagában a 2008 júniusa óta folyamatban levő végrehajtási eljárás elhúzódását, amelynek alapját a 2000. évben jogerőre emelkedett fizetési meghagyás képezte.

Azt a tényt, hogy az évek óta folyamatban lévő igényérvényesítési eljárásban a végrehajtási kényszer alatt sem volt hajlandó a felperes teljesíteni, úgy értékelte, hogy ez tette szükségessé további eljárási cselekmények foganatosítását, így a végrehajtási eljárás időtartamához a felperes magatartása is hozzájárult.

Az ítéletábra megítélése szerint ez az álláspont azonban - amely az egész eljárás időtartamának összevetésében értékelte a felperes keresetét - téves, miután megállapítható volt, hogy a végrehajtó intézkedései ellen a felperes sorozatos kifogásokkal élt, és azok általában törvényi határidőn belül elbírálásra kerültek. Önmagában az a körülmény, hogy a végrehajtási eljárás indítására a felperes önkéntes teljesítésének elmaradása miatt került sor, nem értékelhető a felperes közreható, felróható magatartásaként.

A sérelem tárgya a felperes részéről az volt, hogy a 2011. október hónapban benyújtott, a Vht. akkor hatályos 217.§.(4) bekezdése alapján soron kívüli elbírálást igénylő kifogás csak 2012. szeptember hónapban került elbírálásra. Tény, hogy a felperes a kifogás részletes indokainak előterjesztésére 2011. október hónapban 3 nap haladékot kért az akkori jogi képviselője által, ez azonban nem értékelhető a felperes terhére. Az eljáró bíróságnak a felperes által vállalt határidő eredménytelen elteltét követően fel kellett volna hívnia a kifogást benyújtó jogi képviselőt - amennyiben a kifogás annak hiányai okán megalapozottan nem volt eldönthető - a hiányok pótlására, vagy ha nem volt szükség a hiányok pótlására, illetőleg a kifogás indokainak kiegészítésére, azonnal, soron kívül kellett volna intézkednie a kifogás érdemi elbírálásáról.

Miután az alperes nem hivatkozott olyan körülményre, amellyel ezen 9 hónapos időtartamú mulasztását kimenthette volna, a másodfokú bíróság azt az álláspontot foglalta el, hogy a felperes oldalán a tisztességes eljárás sérelme bekövetkezett és az méltányos elégtételt biztosító kártérítési igénnyel szankcionálandó.

A felperes keresetében megjelölt 1.000.000.-Ft-os kártérítési igény azonban jelentősen eltúlzott, annak mértéke a jogsértés súlyára és az eljárás elhúzódásának időtartamára tekintettel 200.000.-Ft-ban megalapozott.

Az ítéletábra mindezen indokokra tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253. § (2) bekezdése alapján a III.r. alperes 200.000.-Ft tőke erejéig történő marasztalásával és a Ptk. 301.§ (1) bekezdése szerinti kamatfizetési kötelezettség megállapításával részben megváltoztatta.

Az ítélet részbeni megváltoztatása a felperes 4/5-1/5 arányú pervesztességét-pernyertességét jelentette, amely az elsőfokú bíróság ítélete szerinti perköltség mértékét is érintette.

A felperesi képviselő a 200.000.-Ft marasztalási összeg után a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 2. § a) pontja és 4/A.§ (1) bekezdése alapján 12.700.-Ft ügyvédi munkadíjra jogosult. A III. r. alperest az elutasított kereset, azaz 800.000.-Ft tekintetében az IM. rendelet hivatkozott szabályai alapján 14.400.-Ft ügyvédi munkadíj illeti meg. A csekély összegű különbség okán az ítéletábra megállapította, hogy mindegyik fél viseli a saját - ügyvédi munkadíjból álló - elsőfokú perköltségét.

Ez a rendelkezés nem érinti a felperesnek a feljegyzett eljárási illeték megfizetésére vonatkozó kötelezettségét, érinti azonban annak mértékét. Pervesztessége (800.000.-Ft) arányában, az Itv. 42.§. (1) bekezdés a) pontja és a 6/1986(VI.26.) IM. rendelet (Kmr.)13.§.(2) bekezdése alapján 48.000.-Ft kereseti eljárási illeték megfizetésére köteles az állam részére, ezért az ítéletábra az ítélet megváltoztatása körében a felperes által fizetendő kereseti illetéket erre az összegre leszállította.

A feljegyzett - az Itv.46.§.(1) bekezdése alapján számított - 80.000.-Ft fellebbezési illetékből 4/5 arányú pervesztessége okán 64.000.-Ft terheli a felperest, így mindösszesen 112.000.-Ft illeték megfizetésére köteles az állam javára. Az alperes személyes költségmentessége okán a le nem rótt 12.000.-Ft kereseti illetéket és 16.000.-Ft fellebbezési eljárási illetéket a Kmr. 13.§.(1) bekezdése és 14.§.-a alapján az állam viseli.

A III.r. alperes részéről kizárólag az esetleges útiköltségből (6.000.-Ft/tárgyalás) álló perköltség igény tényleges felmerülésének hiányában a másodfokú bíróság a felperes javára a marasztalási összeg (200.000.-Ft) után, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§(5) bekezdése és 4/A.§.(1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte a III.r. alperest.

Győr, 2017. november 23.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Kovácsfi László sk.
előadó bíró

Dr. Vass Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

kiadó